

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.134 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U werd op 23 april 2008 van 09.00 uur tot 11.32 uur gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Servo-Kroatische taal machtig is.

A. Feitenrelaas

U bent een moslim afkomstig uit Bosnië-Herzegovina en geboren in Bijeljina, in de huidige Republika Srpska gelegen. U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit. In 1992 vluchtte u samen met de rest van uw familie naar Duitsland. In 1998 keerden jullie vrijwillig terug naar Bosnië. Uw geboorteplaats lag na de oorlog in het Servische gedeelte van Bosnië en jullie woning werd bewoond door een Servische familie. Daarom vertrokken jullie naar Tuzla, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroaten, waar jullie woonden tot jullie vertrek naar België. U kende nooit enige problemen met de autoriteiten in Bosnië. Na uw terugkeer werden u en de rest van uw familie geregeld in Tuzla op straat het slachtoffer van pesterijen en provocaties door andere onbekende burgers. Ze verweten jullie tijdens de oorlog in Duitsland te hebben gezeten en maakten jullie uit voor 'vluchtelingen', omdat jullie afkomstig zijn uit

Bijeljina, gelegen in de Republika Srpska en Tuzla deel uitmaakt van de Federatie. Dronken jongens sloegen u wel eens. U richtte zich hiervoor nooit tot de politie. U meent dat de politie ook bevooroordeeld zou zijn tav vluchtelingen zoals u. Twee of drie keer passeerde de politie toevallig toen u geprovoceerd werd. Ze schreven uw naam en adres op en zeiden telkens dat ze zouden langskomen, wat ze vervolgens niet deden. U richtte zich voor deze pesterijen ook nooit tot enige andere organisatie of instantie. Ook op school werd u gepest en onder meer daarom zette u uw opleiding niet verder. Op 3 september 2007 waren u en uw zus haar verjaardag aan het vieren in café "Grand" in Tuzla toen drie onbekende personen plots binnenkwamen, op jullie toestapten en u aanspraken als vluchteling. Ze grepen uw zus bij de haren om haar naar buiten te sleuren en te ontvoeren. U denkt dat ze haar wilden verkrachten. U slaagde met de hulp van andere aanwezigen erin om uw zus te bevrijden en jullie keerden hierna te voet terug naar huis. Het was de eerste keer dat u bij het uitgaan een dergelijk probleem kende. Het was ook de eerste keer dat uw zus het slachtoffer werd van fysiek geweld. U noch iemand anders nam na dit gebeuren contact op met de politie. U deed dit niet omdat de politie het volgens u nooit voor u zou opnemen. Sindsdien kwamen u en uw zus niet veel meer buiten, waardoor jullie ook geen andere ernstige problemen meer kenden. Deze laatste gebeurtenis deed jullie besluiten Bosnië te verlaten. Op 24 februari 2008 verlieten u, uw moeder, (N.) Sedifa (O.V. 6.225.441) en zus, (N.) Merdzana (O.V. 6.225.445), Bosnië en de volgende dag kwamen jullie in België aan. Op 26 februari 2008 diende u hier een asielaanvraag in. Uw vader is vandaag nog steeds woonachtig in Tuzla. Ongeveer drie jaar geleden gingen uw ouders immers uit elkaar. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Bosnische identiteitskaart, uitgereikt in Tuzla; uw geboorteakte, uitgereikt in Bijeljina op 19 februari 2001 en attesten van de lagere school, uitgereikt in Tuzla op 3 juni 2005."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoeker de schending in van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Verzoeker betoogt dat hij het volstrekt oneens is met de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er is duidelijk een overtreding van de wettelijke bepalingen omdat deze een uitdrukkelijke motivering van een negatieve beslissing vereisen, terwijl gezien de motivering van de aangevochten beslissing geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkige gemotiveerde weerlegging van zijn verhaal is geschied, en gezien de motivatie van het Commissariaat-generaal duidelijk door hem weerlegd kan worden, dient er geloof gehecht te worden aan zijn verhaal en aan zijn vrees in de zin van de Conventie van Genève, aldus verzoeker, zodat hij dan ook erkend dient te worden als politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

"Er dient opgemerkt te worden dat u onvoldoende concrete gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U beweerde Bosnië te hebben verlaten omdat u sinds uw terugkeer uit Duitsland in 1998 meer en meer geprovoceerd werd door onbekende jongeren omdat u oorspronkelijk niet van Tuzla maar van Bijeljina afkomstig bent, de oorlog hebt doorgebracht in het buitenland en een 'vluchteling' zou zijn. Deze provocaties zouden geëscaleerd zijn in september 2007 toen onbekenden op café uw zus lastigvielen en volgens u zouden geprobeerd hebben haar te ontvoeren (CGVS, p. 7- 8). In dit verband dient opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen hebt aangebracht waaruit zou blijken dat u naar aanleiding van deze pesterijen en provocaties geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U stelde nooit een klacht te hebben ingediend omdat u meent dat de politie ook bevooroordeeld zou zijn tegenover u als ontheemde en omdat de daders onbekenden waren. U beweerde dat de politie twee of drie keer uw gegevens noteerde toen u werd lastiggevallen op straat en zij toevallig passeerde, maar dat

zij later niet bij u thuis langskwam. U hebt echter zelf geen enkele poging ondernomen om nadere informatie te vragen op het politiekantoor (CGVS, p. 8). U deed zelfs geen beroep op de hulp van de politie naar aanleiding van het incident dat u ertoe aanzette uw land te verlaten. Het betreft hier nochtans een poging tot kidnapping of ontvoering waarvan u vermoedt dat de daders tot doel hadden uw zus te verkrachten. Gezien de ernst van de feiten mag toch verwacht worden dat de politie hierover werd ingelicht. Uw verklaring voor uw nalaten, met name dat de politie het toch niet voor u zou opnemen omdat u niet van daar afkomstig bent, is geenszins afdoende, temeer daar u nooit voordien enige stappen hebt ondernomen om de hulp van de lokale politie te vragen en/of in het verleden ooit problemen met deze lokale politie gekend hebt (CGVS, p. 6, 8 en 10). Het loutere feit dat zowel uw belagers - toen en voordien - als lokale politieagenten van Tuzla afkomstig zijn en bijgevolg aan dezelfde kant zouden staan (CGVS, p. 10), is louter hypothetisch en onvoldoende om te besluiten dat u voor deze feiten geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. U verklaarde eveneens in het verleden nooit een klacht bij de politie te hebben ingediend omdat u de namen van uw belagers niet kende en het steeds om andere belagers ging (CGVS, p. 8). Ook dit is geen afdoende uitleg om geen beroep te doen op de hulp van uw autoriteiten. Hier kan trouwens nog aan worden toegevoegd dat u expliciet verklaarde nooit enige problemen met uw autoriteiten gekend te hebben (CGVS, p. 6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de algemene situatie van de binnenlandse ontheemden in Bosnië nog steeds problematisch is. Zo waren er medio 2006, of meer dan tien jaar na de afkondiging van de Daytonakkoorden, nog steeds meer dan 180.000 ontheemden in Bosnië. De terugkeer van deze vluchtelingen of ontheemden naar hun regio van afkomst blijkt vandaag nog steeds een probleem te zijn. In geval van minderhedenterugkeer worden terugkeerders immers vaak geconfronteerd met allerlei vormen van discriminatie op vrijwel alle terreinen van het openbare leven. Uw familie bevindt zich echter niet in dit geval. Jullie opteerden in 1998 voor een vrijwillige hervestiging in Tuzla, gelegen in de Federatie, waar jullie als moslims terecht kwamen in een gemeenschap overwegend bestaande uit moslims. Luidens de verklaringen afgelegd door uw moeder op het Commissariaat-generaal, kregen jullie hierna in het kader van een huizenruil het eigendomsrecht van een woning in Tuzla. Deze wordt vandaag nog steeds bewoond door uw vader (CGVS moeder, p. 2). U kende ook geen problemen op administratief vlak in Tuzla. U bent in het bezit van een identiteitskaart uitgereikt in Tuzla, doorliep er uw lagere school, kon zich probleemloos inschrijven in het arbeidsbureau aldaar, en had probleemloos toegang tot de openbare gezondheidszorg (CGVS, p. 6). Dit alles wijst op een degelijke integratie en getuigt niet van discriminatie of achterstelling door de lokale autoriteiten in Tuzla omwille van uw afkomst uit Bijeljina. U beaamde dit ook tijdens uw gehoor op het commissariaat door te stellen geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in Bosnië (CGVS, p. 6). Dat sommige autochtone bewoners van Tuzla problemen hebben met de aanwezigheid van ontheemden in de regio, is aannemelijk, zo ook dat dit in bepaalde gevallen tot interpersoonlijke strubbelingen kan leiden, gezien de economische malaise waarmee Bosnië anno 2008 kampt. Doch, dit is op zich niet afdoende om te besluiten dat u zich vandaag bij terugkeer naar Bosnië zou kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In geval van problemen kan u zich immers voor bescherming richten tot uw autoriteiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit en schoolloopbaan, welke in bovenstaande beslissing niet ter discussie staan.

Ook inzake de asielaanvraag van uw zus, (N.) Merdzana, en uw moeder (N.) Sedifa, heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Verzoeker betoogt dat er door het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden werd met de concrete situatie, met name dat hij uit een andere regio terecht is gekomen in Tuzla en hij van de autoriteiten niet de steun krijgt waarop hij recht heeft. Zo geeft de politie die meestal ook tot de autochtone bevolking behoort geen steun aan nieuwkomers die als tweederangsburgers worden aanzien. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat er voor hen die vrijwillig zijn teruggekeerd in Tuzla geen noemenswaardige problemen bestaan, stelt verzoeker dat dit een eenzijdige bewering is waarbij geen rekening gehouden wordt met de realiteit ter plaatse, waar nog constant strubbelingen ontstaan, wat in feite ook wordt toegegeven door het Commissariaat-generaal. In deze problematiek geeft de Bosnische overheid onvoldoende hulp aan de nieuwkomers.

2.3.4. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of, indien dat niet het geval is, aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, zeker nu in casu blijkt dat verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten in Tuzla.

Verzoeker verklaarde nooit een klacht te hebben ingediend naar aanleiding van de verschillende door hem aangehaalde pesterijen, provocaties en het fysieke geweld ten aanzien van zijn persoon en het incident in het café Grand in Tuzla waarbij ook zijn zus betrokken was en dat ertoe heeft geleid dat verzoeker en zijn familie hun land van herkomst hebben verlaten. Zelfs toen politieagenten 2 à 3 maal zijn gegevens noteerden toen zij toevallig passeerden op momenten dat hij op straat werd lastig gevallen, deed hij geen enkele poging om navraag te doen naar de vaststellingen (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 3, p 8). Verzoekers handelwijze toont geenszins aan dat de plaatselijke autoriteiten onwillig of niet bij machte zouden zijn om hem bescherming te verlenen. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten.

Verzoeker betoogt dat hij van de autoriteiten niet de steun krijgt waarop hij recht heeft en er geen rekening gehouden wordt met de realiteit dat de Bosnische overheid onvoldoende hulp geeft aan de nieuwkomers, doch toont dit niet aan. Zoals reeds gesteld verklaarde hij zelf nooit problemen te hebben gehad met de Bosnische autoriteiten en blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de mogelijks problematische algemene situatie van ontheemden heeft afgewogen tegenover verzoekers eigen situatie, zich daarbij baserend op

diens eigen verklaringen, waaruit zij genoegzaam heeft kunnen afleiden dat hij degelijk geïntegreerd was. Zo verkregen verzoeker en zijn familie in het kader van een huizenruil het eigendomsrecht op hun huis in Tuzla, tonen zij niet aan dat zij problemen zouden hebben ondervonden op administratief vlak, heeft verzoeker zijn school aldaar kunnen doorlopen, kon hij zich probleemloos inschrijven in het arbeidsbureau aldaar en had hij eveneens probleemloos toegang tot de gezondheidszorg. Elke asielaanvraag behoeft een individueel onderzoek, waarbij rekening moet worden gehouden, niet alleen met de algemene situatie in het land van herkomst, doch ook met de individuele situatie van de asielzoeker. Verzoeker, die niet betwist dat de bestreden beslissing een correcte weergave is van de door hem geschetste levensomstandigheden in Tuzla, kan derhalve bezwaarlijk louter op grond van een algemene situatie voorhouden dat hij er zou worden gediscrimineerd omwille van zijn afkomst uit Bijeljina, of op grond daarvan zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten.

2.3.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verwerende partij genoegzaam heeft kunnen besluiten, op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven, dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is, onder meer omdat hij niet heeft aangetoond dat hij zich niet onder de bescherming kan stellen van de plaatselijke autoriteiten, zodat hij alleen al om die reden niet voldoet aan de voorwaarden opdat hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.